

1993

“Han pogut destruir les nostres maquinàries, han pogut matar els nostres quatre col·legues i ferir-ne més de vint, però no poden parar l’aparició del diari, el nom del qual simbolitza la nostra resistència contra l’agressió i el feixisme”

SALKO HASANEFENDIC
OSLOBODENJE

Als periodistes i treballadors del diari *Oslobodenje* (Alliberament) de Sarajevo, pertanyents a les tres comunitats -musulmana, sèrbia i croata-, que treballant units han informat dia rere dia, exposant les seves vides, al servei de la llibertat i de la pau.

La seu del diari *Oslobodenje*, ahir exponent de l’arquitectura moderna de Sarajevo, va quedar reduïda a un munt de ruïnes i cendres. Era l’últim diari lliure i independent publicat a Sarajevo en unes condicions insostenibles, a tan sols cinquanta metres de la primera línia del front, sense electricitat, aigua ni comunicació, als soterranis d’un edifici completament destruït, permanentment bombardejat i atacat pels franc tiradors.

Tot i els innombrables talls de llum i d’aigua, sense telèfon ni tèlex, privat dels despatxos d’agència i del més indispensable material, el diari es va continuar elaborant cada nit, a la llum de les espelmes. I cada matí els habitants de Sarajevo podien comprar el seu exemplar al carrer.

Malgrat les destruccions materials i les pèrdues humanes patides per la redacció –quatre periodistes van morir, més de dotze van desaparèixer i una trentena van ser ferits- l’esperit del diari es va mantenir més fort que mai. La composició de la redacció d’*Oslobodenje* era la justa rèplica ètnica –vegeu ètica- de Bòsnia i Hercegovina.

La redacció, efectivament, estava formada per croats, musulmans i serbis, tots ells bosnians, que continuaren treballant junts com abans de la guerra, lluitant sense desmai per treure un diari que es convertí en el símbol de la resistència de Sarajevo. Tota la població de la ciutat assetjada s’identificava amb *Oslobodenje*.

Va recollir el premi Salko Hasanefendic, director del diari.

“El que passa al nostre país no és només un genocidi contra el poble musulmà, estem vivint un culturicidi, la destrucció total del patrimoni cultural que ens pertany no només al poble musulmà, sinó a tots els pobles de Bòsnia i Hercegovina”

FARUK IBRAHIMOVIC
TUZLA

A l'heroica ciutat bòsnia de Tuzla que, enmig de la terrible guerra que enfronta els diversos pobles de l'antiga Iugoslàvia, ha sabut crear un espai de convivència entre les comunitats musulmana, sèrbia i croata, i ha acollit amb generositat i solidaritat milers de refugiats d'altres poblacions.

Tuzla és una de les ciutats més importants de Bòsnia i Hercegovina, situada a la zona nord-oriental del país, una regió amb prop d'un milió d'habitants i dividida en dotze comunes (districtes) l'any 1993.

Fins al principi de la guerra, el 1992, a la ciutat vivien 135.000 persones, musulmans, croats i serbis. Aquest nombre es va incrementar en 60.000 persones més, que hi van arribar després de ser expulsades de les seves llars a altres zones de Bòsnia. La ciutat els va acollir i els va donar aixopluc i ajut en la mesura que va poder, donada la situació de conflicte en la qual vivia. Les reserves de menjar i de medicaments estaven pràcticament esgotades, tenien restriccions d'electricitat i cada dia menys aigua. La ciutat estava blocada i, malgrat tot, l'intent de funcionar amb normalitat, va voler significar el rebuig a una guerra que la colpejava cada dia.

La unitat i la convivència a Tuzla van ser possibles gràcies a l'organització dels òrgans de govern de la ciutat. Al Consistori de la ciutat hi havia noranta diputats de les tres ètnies, procedents de diferents partits, reformistes i liberals.

A Tuzla hi vivia una comunitat multiètnica i multicultural amb una tradició de 900 anys i amb un reconeixement estatal de gairebé un mil·lenni. Durant la seva llarga història ha sabut donar i acceptar la influència d'altres cultures.

Va recollir el premi, en nom de la ciutat de Tuzla, Faruk Ibrahimovic, president de l'Assemblea Comunal de Tuzla.